

VENÄJÄN VALLANKUMOUKSEN ULKOPOLITIikka

Ei ole virheellisempää ja vahingollisempaa aatetta kuin ulkopolitiikan irrottaminen sisäpolitiikasta. Juuri sodan aikana sellaisen irrottamisen hirveä erheellisyys tulee vielä hirveämmäksi. Mutta porvariston puolelta tehdään kaikki mikä suinkin on mahdollista tämän aatteen juurruttamiseksi ja ylläpitämiseksi. Se, etteivät väestöjoukot tunne ulkopolitiikkaa, on paljon yleisempää kuin tietämättömyys sisäpolitiikan alalla. Vapaimmissakin kapitalistisissa maissa, kaikkein demokraattisimmissakin tasavalloissa pidetään diplomaattisten yhteyksien „salaisuus” pyhänä.

Ulkopolitiikan „asioissa” on kansanjoukkojen pettäminen kehitetty taiturimaiseksi, ja meidän vallankumouksemme saa kärsiä kovasti tästä petoksesta. Miljoonat kappaleet porvarislehtiä levittävät kaikkialle petoksen myrkkyä.

On oltava jommankumman upporikkaan ja suunnattoman voimakkaan imperialistisen saalistajaryhmän puolella — näin asettaa kapitalistinen todellisuus nykyisen ulkopolitiikan peruskysymyksen. Näin asettaa kapitalistien luokka tämän kysymyksen. Näin asettavat tietysti kysymyksen myös laajat pikkuporvarilliset joukot, jotka ovat säilyttäneet vanhat kapitalistiset katsomukset ja ennakkoluulot.

Se, jonka ajattelu ei ulotu kapitalististen suhteiden puitteita pitemmälle, ei käsitä, että työväenluokka, jos se on luokkatietoinen, ei voi kannattaa *kumpaakaan* imperialistista saalistajaryhmää. Työläinen päinvastoin ei käsitä sosialisteihin kohdistettuja syytöksiä, että nämä ovat muka taipuvaisia erillisrauhan solmimiseen saksalaisten kanssa

tai tosiasiallisesti palvelevat sellaista rauhaa, sillä sosialistithan ovat pysyneet uskollisina kaikkien maiden työläisten veljesliitolle kaikkien maiden kapitalisteja vastaan. Sellaiset sosialistit (niinmuodoin myös bolshevikit mukaan luettuina) eivät voi missään tapauksessa suostua mihinkään kapitalistien väliseen erillisrauhaan. Ei erillisrauhaa saksalaisten kapitalistien kanssa eikä liittoa englantilaisranskalaisten kapitalistien kanssa — juuri tämä on luokkatietoisien proletariaatin ulkopolitiikan perusta.

Vastustaessaan tätä ohjelmaa ja pelätessään välien rikkoutumista „Englannin ja Ranskan” kanssa meidän menshevikkimme ja eserrämme toteuttavat tosiasiallisesti kapitalistista ulkopolitiikan ohjelmaa ja rajoittuvat kaunistelemaan tätä ohjelmaa senkaltaisilla naiivin kaunopuheisuuden kukkasilla kuin ovat „sopimusten tarkistaminen”, „rauhaa ilman aluevaltauksia” kannattavat julkilauseumat y.m.s. Kaikki nämä hurskaat toivotukset ovat tuomitut jäämään pelkäksi loruksi, sillä *kapitalistinen* todellisuus asettaa kysymyksen suoraan: on joko alistuttava jommankumman imperialistiryhmän käskyvaltaan tai käytävä vallankumouksellista taistelua kaikkinaista imperialismia vastaan.

Onko olemassa liittolaisia tällaiseen taisteluun? On. Euroopan sorretut luokat, ennen kaikkea proletariaatti; imperialismin sortamat kansat ja ennen kaikkea Aasian kansat, jotka ovat meidän naapurikansojamme.

Menshevikit ja eserrät, jotka nimittävät itseään „vallankumouksellisiksi demokraateiksi”, toteuttavat todellisuudessa vastavallankumouksellista ja demokratianvastaista ulkopolitiikkaa. Jos he olisivat vallankumousmiehiä, niin he neuvoisivat Venäjän työläisiä ja talonpoikia asettumaan kaikkien imperialismin sortamien kansojen ja kaikkien sorrettujen luokkien johtoon.

„Silloin kaikkien muiden maiden kapitalistit liittyvät yhteen Venäjää vastaan”, väittävät pelästyneet poroporarit. Se ei ole mahdotonta. „*Vallankumouksellisella*” demokraatilla ei ole oikeutta etukäteen kieltäytyä kaikkinaisesta vallankumouksellisesta sodasta. Mutta käytännöllisesti katsoen tällaisen sodan mahdollisuus ei ole kovinkaan luultavaa. Englannin ja Saksan imperialistit eivät voi „tehdä sovintoa” lähteäkseen vallankumouksellista Venäjää vastaan. Venäjän vallankumous, joka jo vuonna 1905

sai aikaan vallankumouksen Turkissa, Persiassa ja Kiinassa, saattaisi sekä Saksan että Englannin imperialistit kovin vaikeaan asemaan, jos se ryhtyisi toteuttamaan todella vallankumouksellista liittoa siirtomaiden ja puoli-siirtomaiden työläisten ja talonpoikain kanssa hirmuvaltiaita vastaan, kaaneja vastaan, saksalaisten karkottamiseksi Turkista, englantilaisten karkottamiseksi Turkista, Persiasta, Intiasta, Egyptistä j.n.e.

Ranskalaiset sekä venäläiset sosialishovinistit viittaavat mielellään vuoteen 1793 peittääkseen vaikuttavalla viittauksella sen, että he ovat pettäneet vallankumouksen. Juuri sitä, että Venäjän *todella* „vallankumoukselliset” demokraatit voisivat ja että heidän pitäisi esiintyä sorrettujen ja takapajuisten kansojen suhteen vuoden 1793 *hengessä*, sitä meillä ei tahdota ajatella.

„Liitossa” imperialistien kanssa, toisin sanoen häpeällisessä riippuvaisuudessa näistä — sellaista on kapitalistien ja pikkuporvareiden ulkopolitiikka. Liitossa etumaisten maiden vallankumoustaistelujain ja kaikkien sorrettujen kansojen kanssa kaikenlaisia ja kaikkia imperialisteja vastaan — sellaista on proletariaatin ulkopolitiikka.

„Pravda” № 81,
kesäkuun 27 (14) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan